

PROBLEMA: „MANO VAIKAS MANĖS NEKLAUSO“ Patarimai tėvams:

Pirmiausia, pašalinti iš savo žodyno žodį „valdyti“. Taip pat žodžius – „sutramdyti“, „nuslopinti“, „paklusti“ ir pan. Jūsų vaikas nėra liūtas, kurį reikia prisijaukinti ir ne šiuo, kuriam reikia dresūros. Tai žmogus, žmogus, turintis savo mintis, jausmus, interesus, rūpesčius, norus ir poreikius, kurie, beje, gali labai skirtis nuo jūsų. Gerbdami vaiką kaip asmenybę, jūs ne tik parodote pavyzdį kaip pagarbiai elgtis su žmonėmis, bet ir kuriate pamatus pagarbiam ir šiltam santykiui su vaiku paauglystėje ir vyresniame amžiuje.

Sulėtinkite tempą!!! Žiūrėkite į gyvenimą paprasčiau, tuomet ir auklėjimo problemos atrodys ne tokios sudėtingos. Jeigu jūs dažnai apkrausite vaiką veiklomis ar dažnai keisite vaiko veiklą, jo akiratis nuo to neišsiplės. Tai tik pristabdys jo kūrybiškumą ir įgimtą gyvenimo džiaugsmą, kas yra neatsiejama nuo meilės mokytis visą gyvenimą. Kada vaikas kažko nenori, priešinasi kažkam tai, atkreipkite į tai dėmesį. Taip jis bando pranešti apie erdvės ir laiko poreikį tyrinėti pasaulį, laiką žaisti ir augti, ar tiesiog „būti“.

Maži vaikai silpnai kontroliuoja savo gyvenimą, todėl kuo mažiau jie save jaučia, tuo dažniau paverčia valgymą, apsirengimą, tualetu reikalus ir kt. kovos laukų. Galimybė vaikui pasirinkti, įtraukimas į veiklą planavimą, nuolatinis lankstumas ir jautrumas turėtų būti nuolatiniai auklėjimo palydovai. Taip pat verta nepamiršti ir apie vaiko savarankiškumo vystymosi etapą, kas yra normalu kai vaikui 2-3 metai.

Klausykite, klausykite, klausykite!!! Klausimas, kurį tėvai dažnai užduoda specialistams dėl vaikų auklėjimo: „Kaip priversti vaiką manęs klausyti?“ Ką gi, šiuo atveju, turime užduoti kiek kitokį klausimą: „Kaip atidžiai aš pats klausau savo vaiko?“. Mūsų vaikai geriausiai mokosi stebėdami mūsų pačių elgesį. Jei kiekvieną kartą, kai vaikas prašo dėmesio, mes jam sakome „Palauk minutėlę“, mes negalime reikalauti iš vaiko to, ko patys nedarome. Jei mūsų vaikui kalbant su mumis, mūsų žvilgsnis nuolat krypsta nuo kompiuterio į telefoną, mes neturime stebėtis, kad vaikui sunku sutelkti dėmesį į mus, kai jo kažko klausiame ar prašome. Klausymas reikalauja abipusės sąveikos, ir mes, suaugusieji, turime pirmieji parodyti tinkamą pavyzdį.

Ribos – tai tėvų draugai!!! Bet kuriuose namuose ribų ir taisyklių nustatymas vaikams yra būtinas. Jei kas nors neleidžiama, tiesiog sakykite „ne“ ir tvirtai laikykitės savo nuomonės. Jeigu jūs – tėtis ar mama – būsite nuoseklūs, vaikas jausis saugus. 1-3 metų vaikams sunku laikytis taisyklių. Nustatykite reikalavimus, kurie yra tikrai svarbūs ir tvirtai jų laikykitės.

Stebėkite savo paties elgesį su vaiku!!! Jūs pykstate, kalbate su vaiku pakeltu tonu, rėkiate, duodate komandas ir reikalaujate paklusti? Jūs atsidūstate ir nusukate akis, kai vaikas padaro klaidą? Visa tai ir sukelia vaiko pasipriešinimą. Iš tikrųjų, kas gi norės bendradarbiauti su žmogumi, kuris nuolat kažko tai reikalauja, yra nekantrus, pašiepia, pyksta, žemina ir kt.? Ar gali sunkumo ir nesėkmės pojūtis iš tikrųjų motyvuoti? O siekis įtikti? Ar tai tinkamas elgesys bendravimui su vaiku? Pagalvokite, kaip norėtumėte kad su jumis elgtųsi jūsų gerbiami bei autoritetingi žmonės ir elkitės su vaikais taip, kaip norite, kad su jumis elgtųsi. Tai ne tik susilpnina probleminį elgesį, bet ir patvirtina „auksinę taisyklę“: elkis su kitais taip, kaip nori, kad su tavimi elgtųsi, - puiki gyvenimo pamoka!!!